

[ŁĄTNI ai

N sg f łątni(a).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „łqta”; taki jak łqta: a dziewica Maryja, matka jego, w wielu inszych przykładziech nalazują doktorowie, była w personie niejako letnia (rp, łqtnya) a śmiada [erat... in persona carnosae et aliquantulum fuscae] Wawrzyniec z Łaska, Historia Trzech Króli (rękopis z 1544 r.) 187v (ekscerpt M. Bargiel, „Język Polski” XLIII, 1963, 48; lekcja J. Reczka, „Język Polski” XLVIII, 1968, 279–282).

FP